

Î N C H E I E R E

27 ianuarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Cooperativa de Construcție a Locuințelor nr.138, reprezentată de avocatul Pascal Veronica,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” împotriva Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr.138 privind încasarea datoriei,
împotriva deciziei din 22 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 23 octombrie 2015, SA „Termoelectrica” a depus cerere de chemare în judecată împotriva CCL nr. 138 cu privire la încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii reclamantul a invocat faptul că, în baza contractului de livrare a energiei termice de apă caldă nr.138 din 01.11.2014, încheiat între SA „Termoelectrica” și CCL nr. 138, ultima și-a asumat obligația de a achita lunar plata pentru utilizarea energiei termice furnizate de către SA „Termoelectrica” la obiectele sale.

Conform contractului nominalizat, calculele pentru energia termică erau făcute în baza datelor aparatului de evidență, prezentate de către „Abonat” la SA „Termoelectrica”.

Pentru energia termică livrată, „consumatorul”, în conformitate cu p.4.4 al contractului nominalizat, era obligat să achite lunar plata costului energiei utilizate organizației furnizoare de energie termică, prin dispozițiile de plată ale reclamantului, conform tarifelor stabilite.

A comunicat că din cauza neonorării obligațiilor contractuale prin neachitarea bonurilor de plată pentru consumul de energie termică, pârâtul a acumulat o datorie la consumul de energie termică în sumă de 1 429 302, 34 lei, pentru perioada de consum octombrie 2014 – aprilie 2015, confirmată prin lista facturărilor și achitărilor.

A indicat că la moment, SA „Termoelectrica” se află într-o situație precară și dificilă și din motivul neonorării condițiilor contractuale, întru soluționarea pe cale amiabilă a litigiului creat, pârâtului i-a fost expediată, prin intermediul unei

scrisori recomandate, o reclamație/somație cu nr.79/3213 din 09.07.2015, lăsată de către ultimul fără examinare.

Astfel, reclamantul s-a adresat în instanța de judecată privind încasarea datoriilor pentru energia termică livrată.

Pe parcursul judecării cauzei, reclamantul și-a concretizat pretențiile din acțiune, micșorând suma datoriei pretinse.

A solicitat SA „Termoelectrica” încasarea de la CCL nr. 138 a datoriei pentru energia termică în sumă de 1 170 454, 76 lei pentru perioada 01.10.2014 - 30.04.2015.

Prin hotărârea din 19 decembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani acțiunea a fost admisă. S-a încasat de la CCL nr. 138 în beneficiul SA „Termoelectrica” suma de 1 170 454, 76 lei cu titlu de datorie pentru perioada octombrie 2014 - aprilie 2015 și suma de 42 879, 07 lei cu titlu de cheltuieli de judecată compuse din taxa de stat.

Prin decizia din 22 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de CCL nr. 138 și s-a menținut hotărârea din 19 decembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a invocat că la 01.11.2014, între SA „Termocom” (succesor în drepturi și obligații SA „Termoelectrica”), ca furnizor, și CCL nr. 138, ca consumator, a fost încheiat contractul de furnizare a energiei termice nr.138.

În temeiul contractului menționat, furnizorul s-a obligat să asigure livrarea energiei termice la hotarul de delimitare a apartenenței de balanță a rețelelor termice (Anexa nr.2), cu parametrii agentului termic, conform graficului de temperatură pentru mun.Chișinău, aprobat de autoritățile abilitate, iar consumatorul s-a obligat să achite, în termenele stabilite, contravaloarea energiei termice furnizate.

Înscrisurile probatorii prezentate confirmă faptul că furnizorul și-a executat pe deplin obligațiile contractuale asumate, livrând consumatorului CCL nr. 138 energie termică, cu emiterea facturilor corespunzătoare. La rândul său, consumatorul CCL nr. 138 nu și-a onorat pe deplin obligațiile pecuniare asumate, acumulând restanță la plata costului energiei termice livrate pentru perioada octombrie 2014 - aprilie 2015, fapt ce se confirmă prin facturile din 31.10.2014, 30.11.2014, 31.12.2014, 31.01.2015, 28.02.2015, 31.03.2015 și 30.04.2015. Astfel, la situația din 19.12.2018, soldul datoriei constituia suma de 1 170 454, 76 lei.

În ce privește argumentele apelantului-pârât cu privire la cuantumul datoriei, instanța de apel a reiterat poziția instanței de fond și a explicat faptul că achitățile la care sa referit pârâtul au fost atribuite la plata facturilor emise pentru perioada noiembrie 2013 - septembrie 2014. Astfel, pentru perioada invocată în prezenta acțiune, octombrie 2014 - aprilie 2015, datoria nu a fost stinsă, restanța constituind suma de 1 170 454, 76 lei.

La 27 octombrie 2020 Cooperativa de Construcție a Locuințelor nr.138, reprezentată de avocatul Pascal Veronica a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel.

În motivarea recursului s-a indicat că, soluția instanței de apel în sensul adoptat rezultată din interpretarea greșită a prevederilor legale ce guvernează raportul juridic litigios și circumstanțele probatorii ale dosarului.

Conform art.434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a expediat participanților la proces decizia din 22 iulie 2020, la data de 08 octombrie 2020 prin intermediul poștei electronice (f.d.14, vol.II).

Astfel, cererea de recurs declarată la 27 octombrie 2020 de către Cooperativa de Construcție a Locuințelor nr.138, reprezentată de avocatul Pascal Veronica este depusă în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Astfel, prin prisma art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, la 23 noiembrie 2020 instanța de recurs a comunicat intimatului recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței (f.d.32).

Până la data examinării recursului referința nu a fost depusă.

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

În conformitate cu art.432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică

la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurent nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

În acest context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt. Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurentului, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de Cooperativa de Construcție a Locuințelor nr.138, reprezentată de avocatul Pascal Veronica.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Cooperativa de Construcție a Locuințelor nr.138, reprezentată de avocatul Pascal Veronica.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru